

Г. Богданъ. — Нали знашь ходайката, дѣ-то сплѣ? Тамъ надъ одъра ми на стената има покаченъ часовникъ. Нека бѣде твоя.

Райна. — Какво! онѣзи Кралѣ-марковы захлюпцы, въ които може да е давалъ на кучето си да бѣде?

Г. Богданъ. — Твърдѣ добръ е, вѣрвай ма. Тѣй гы масторосвахъ на бащинитѣ ми години, той отъ баща ми останѣ и азъ го пастрѣхъ за спомень. Но, като го давамъ тебѣ, въ чюжды рѣце не отива: ёще, като го носешъ на поясъ, ще го глѣдашь пò-често.

Райна. — Тѣй; ами какво ще кажатъ хората като го покачѣ на поясъ.

Г. Богданъ. — И азъ туй чакахъ да кажешъ. Виждашь сега че само отъ голѣма потрѣба не си ми искала часовникъ, както са толкози сили да ма увѣришь; ами думата потрѣба была було, въ което са обвивало твоего пу-сто желаніе да са худулѣишь предъ другитѣ съ скѣпоцѣнна примѣна: защото този часовникъ ти свѣршва сѣщата работа, която ще свѣрше и златия, съ най-хубавитѣ алмазы обнизанъ. Защо да та е грыжа отъ вѣтърничавы хорскы приказкы? Сѣки разуменъ челѣкъ ёще ще та похвали че избирашь нещата не по хубость, а по здравина.